

Nr. S.00.0021.N.-

V.D.N.,

eiseres tot cassatie van een arrest, op 2 november 1999 gewezen door het Arbeidshof te Brussel,

vertegenwoordigd door Mr. Adolf Houtekier, advocaat bij het Hof van Cassatie, kantoor houdende te 2800 Mechelen, Battelses-
teenweg 95, alwaar keuze van woonplaats wordt gedaan,

tegen

P.G.C.

verweerster in cassatie,

vertegenwoordigd door Mr. René Bützler, advocaat bij het Hof van Cassatie, kantoor houdende te 1083 Brussel, de Villegas-
laan 33-34, alwaar keuze van woonplaats wordt gedaan.

HET HOF,

Gehoord het verslag van raadsheer Dhaeyer en op de conclusie van advocaat-generaal Werquin

Gelet op het bestreden arrest, op 2 november 1999 gewezen door het Arbeidshof te Brussel ;

Over het middel, gesteld als volgt :

schending van de artikelen 149, van de Grondwet, 1147 en 1148, van het Burgerlijk Wetboek, 20.1° en 2°, 26, eerste lid, 31, § 1 en 32.5°, van de wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten, 146bis, § 2 en 146ter, §§ 3 en 4 van het algemeen reglement voor de arbeidsbescherming, goedgekeurd bij de besluiten van de Regent van 11 februari 1946 en 27 september 1957, gewijzigd bij koninklijk besluit van 3 december 1969,

doordat het bestreden arrest van vernietiging de vordering van eiseres tot het betalen van een vergoeding van 894.148 fr. wegens onrechtmatig ontslag niet gegrond verklaart op de volgende gronden : Overeenkomstig artikel 26, eerste lid W.A.O. hebben de door overmacht ontstane gebeurtenissen de beëindiging van de overeenkomst niet tot gevolg wanneer zij slechts tijdelijk de uitvoering van de overeenkomst schorsen. De onmogelijkheid voor de werknemer om zijn werk te verrichten tengevolge van ziekte of ongeval, schorst de uitvoering van de overeenkomst (artikel 31, § 1 W.A.O.). Overmacht kan een einde stellen aan de verbintenissen voortspuitende uit de arbeidsovereenkomst (artikel 32.5° W.A.O.). Als overmacht moet worden beschouwd een onoverwinnelijke en onvoorzienbare hindernis vreemd aan de wil van de contractant voor het verder zetten en het uitvoeren van het contract ... Wil verweester overmacht inroepen om de beëindiging van de arbeidsovereenkomst vast te stellen, dan dient zij overeenkomstig de hogervermelde wettelijke bepalingen het bewijs te leveren dat op het ogenblik

van het inroepen ervan de definitieve arbeidsongeschiktheid van eiseres definitief de verdere uitoefening van de overeengekomen functie onmogelijk maakte (artikel 3, 17.1°, 20.1° W.A.O.). Daar dit een feitelijk gegeven betreft, kan het worden bewezen met alle middelen van recht. Uit de voorgelegde conclusies in het gerechtsdossier, ..., kan niet worden afgeleid dat eiseres in feite betwist dat het haar voorgoed onmogelijk was haar functie van verpleegassistente - diensthoofd sector 3 verder voltijds uit te oefenen en dat zij geen lasten mocht heffen ... Daarentegen betwistte en betwist eiseres dat door verweerster overmacht rechtsgeldig wordt ingeroepen tot beëindiging van de arbeidsovereenkomst. Eiseres was sinds 2 augustus 1977 als verpleegkundige tewerkgesteld in sector 6. Vanaf 1 juni 1978 werd zij officieel als diensthoofd benoemd. Tussen 1 juni 1978 en 13 februari 1984 werkte zij als diensthoofd - verpleegkundige in sector 3. Op 11 juni 1983 werd zij het slachtoffer van een arbeidsongeval. Elk administratief of medisch gegeven met betrekking tot dit arbeidsongeval ontbreekt in dit dossier. Evenmin wordt er enig medisch stuk in teruggevonden dat betrekking heeft op de evolutie van de letsels opgelopen tengevolge van het arbeidsongeval. Na het arbeidsongeval werd eiseres, volgens haar zeggen, op 13 februari 1984 gedegradeerd tot verpleegkundige, doch zij was de facto waarnemend diensthoofd in sector 9. Vanaf 4 september 1985 was zij diensthoofd-verpleegkundige sector 4 tot haar herval op 12

december 1986. Op de kaart van medisch onderzoek van 3 april 1987 verklaarde de arbeidsgeneesheer Dr. R. eiseres geschikt voor de betrekking van verpleegster. Het was aangewezen haar voor een duur van 6 maanden voorlopig aan 50% tewerk te stellen. Zij mocht geen lasten heffen en nog niet gebukt werken. Volgens verweerster was het precies omdat de raadgevende arts van eiseres het fulltime werk had uitgesloten, dat eiseres tijdelijk en in afwachting van een kentering in haar gezondheidstoestand, na haar terugkeer op 6 april 1987, met akkoord van de verzekering, halftime als diensthoofd sector 3 werd tewerkgesteld. ... Na het medisch onderzoek van de arbeidsgeneesheer Dr. R. op 4 december 1987 valt uit de kaart van medisch onderzoek af te leiden dat hij haar geschikt acht voor de betrekking van diensthoofd S3 te Tremelo. Doch hij oordeelt het aangewezen eiseres voorgoed tewerk te stellen onder de voorwaarden : "moet tewerkgesteld worden in een halftime functie en mag geen lasten heffen". De beroepsprocedure werd haar uitgelegd. Volgens eiseres hadden "De slechte arbeidsomstandigheden, met name de zware sector 3, ... tot gevolg dat de behandelende geneesheer in zijn verslag van 4 december 1987, adviseerde dat zij geen lasten meer mocht heffen en zou tewerkgesteld worden in een halftime functie, welke zij al acht maanden uitoefende". Dit stuk wordt echter niet neergelegd. De vraag stelt zich of het enige medische attest, waarop verweerster zich steunt, zijnde de kaart van medisch onderzoek, om de

overmacht in te roepen, het besluit van de definitieve arbeidsongeschiktheid en van de ingeroepen overmacht door verweerderster toelaat. Het A.R.A.B. bevat onder meer bepalingen betreffende de beslissingen van de arbeidsgeneesheer. Deze bepalingen kunnen als dwingend van aard worden beschouwd in zoverre zij de gezondheid van de individuele werknemer aanbelangen en van openbare orde in zoverre zij de volksgezondheid in het algemeen betreffen. Zij zijn als dusdanig bijgevolg complementair aan de reeds hoger vermelde bepalingen van artikel 3, 17, 1°, 20, 1°, 26, eerste lid, artikel 31, § 1 en 32.5° W.A.O. en kunnen worden beschouwd meer specifiek inhoud te geven aan de verplichtingen opgelegd aan de werknemer overeenkomstig artikel 17.1° en 4° W.A.O. en aan de werkgever overeenkomstig artikel 20.1° en 2° W.A.O. In ieder geval gelden deze bepalingen dwingend ten aanzien van de arbeidsgeneesheer, waardoor het deze mogelijk gemaakt wordt zijn vertrouwensfunctie waar te maken en de doeleinden van de instelling van deze functie te bereiken. Het onderzoek doorgevoerd door de arbeidsgeneesheer Dr. R. op 4 december 1987 gebeurde niet naar aanleiding van een werkhervatting na ziekte, doch na het verstrijken van de termijn van 6 maanden, gedurende dewelke eiseres, na haar herval op 12 december 1986 na het arbeidsongeval en met akkoord van de verzekering, tijdelijk deeltijds werd tewerkgesteld in afwachting van een kentering in haar gezondheidstoestand. Na het verstrijken van deze periode achtte

de arbeidsgeneesheer het aangewezen dat de eerder door hem voorgestelde maatregelen, zoals blijkt uit de kaart van medisch onderzoek van 3 april 1987, voorgoed dienden in aanmerking te worden genomen ditmaal voor de overeengekomen functie. Er kan bijgevolg niet worden gesteld dat verweerster de inspanningsverbintenissen, zoals omschreven in artikel 146ter, §§ 3 en 4 A.R.A.B., niet zou hebben nageleefd. Evenmin kan worden voorgehouden dat de inhoud van artikel 146bis, § 2 A.R.A.B. door de arbeidsgeneesheer niet werd nageleefd. Tevens blijkt dat het comité voor veiligheid, gezondheid en verfraaiing der werkplaatsen minstens vóór de vaststelling van de overmacht heeft beraadslaagd omtrent de modaliteiten van uitoefening van de functie van diensthoofd. Overeenkomstig artikel 146quater 2°, eerste lid A.R.A.B. wordt het beroep tegen de beslissing van de arbeidsgeneesheer aangetekend binnen de zeven werkdagen die volgen op de datum van de verzending of overhandiging van de kaart van medisch onderzoek aan de werknemer. De blijvende arbeidsongeschiktheid, die de uitvoering van de arbeidsovereenkomst voor de werknemer definitief onmogelijk maakt, is echter een feitenkwestie, die geenszins afhankelijk is van het al dan niet verstrijken van de beroepstermijn. Het feit dat verweerster overmacht vaststelde vóór het verstrijken van deze beroepstermijn is derhalve op zich niet van aard deze vaststelling ongeldig te verklaren. Tegen de beslissing van de arbeidsgeneesheer werd geen beroep aangetekend, noch wordt de inhoud van

deze beslissing betwist. Met de beweringen van eiseres, die betrekking hebben op haar gezondheidstoestand in relatie tot de door haar uitgevoerde werkzaamheden en de arbeidsomstandigheden, kan bij gebreke van enig medisch attest geen rekening worden gehouden. De overeengekomen arbeid betreft een voltijdse tewerkstelling als diensthoofd-verpleegkundige. Er kan geen rekening worden gehouden met de tijdelijke halftijdse tewerkstelling, die aan eiseres werd aangeboden vanaf 6 april 1987 op advies van de arbeidsgeneesheer op 3 april 1987. De functie van diensthoofd kan inderdaad in verschillende sectoren worden uitgeoefend. Doch de noodwendigheid voor het diensthoofd om fulltime aanwezig te zijn en het feit dat hefwerk inherent is aan de functie van diensthoofd-verpleegkundige wordt niet ernstig betwist. De voltijdse aanwezigheid en het hefwerk werden door de arbeidsgeneesheer voor eiseres voorgoed afgewezen. Gelet op het eerder uitgebrachte advies van de arbeidsgeneesheer op 3 april 1987, houdt zijn oordeel van 4 december 1987 de definitieve onmogelijkheid voor eiseres in wegens blijvende arbeidsongeschiktheid haar overeengekomen functie uit te oefenen. In deze omstandigheden kon verweerster zich op 11 december 1987 op overmacht beroepen. De vordering van eiseres tot betaling van een vergoeding wegens onrechtmatig ontslag is niet gegrond,

terwijl, eerste onderdeel, eiseres in haar appèlconclusie uitdrukkelijk staande hield dat haar blijvende ar-

beidsongeschiktheid het rechtstreeks gevolg was van de slechte arbeidsomstandigheden in sector 3, dat de zwaar mentaal gestoorde patiënten die in deze sector verblijven dagelijks dienen opgetild en verlegd voor het toiletten, dat dit uiteraard zwaar belastend is voor eiseres gezien haar ongeval van 11 juni 1983, dat het overduidelijk veel gemakkelijker werken is in een afdeling met ambulante patiënten die in sector 4 verblijven dan in een afdeling met enkel zwaar mentaal gestoorde patiënten, dat verweerster aan eiseres de lichtere sector 4 had kunnen en moeten toewijzen waar eiseres voor haar herval van 12 december 1986 werkte en dat overmacht in die feitelijke omstandigheden niet kan aanvaard worden ; dat het bestreden arrest op dit uitdrukkelijk gemotiveerd verweer niet geantwoord heeft (schending van artikel 149 Grondwet) ; dat het bestreden arrest bovendien, nu het aanvaardt dat de functie van diensthoofd inderdaad in verschillende sectoren kan worden uitgeoefend, niet wettelijk kon beslissen dat verweerster zich op overmacht kon beroepen zonder te antwoorden op dit verweer waarin eiseres stelde dat sector 4 aan haar had kunnen en moeten toegewezen worden (schending van artikel 26, eerste lid, 31, § 1, 32.5°, van de wet 3 juli 1978, 1147 en 1148, van het Burgerlijk Wetboek) ;

tweede onderdeel, *krachtens artikel 146ter, § 3 van het A.R.A.B. tracht de werkgever elke werknemer op wiens kaart van medisch onderzoek aanbevelingen in die zin zijn aangetekend zo*

vlug mogelijk aan een ander werk te zetten dat strookt met de aanwijzingen van de arbeidsgeneesheer en krachtens artikel 146ter, § 4 van het A.R.A.B. onderzoeken indien nodig de werkgever, de arbeidsgeneesheer, de werknemer en door deze laatste gekozen personeelsafgevaardigden samen vooraf de mogelijkheden voor ander werk en de maatregelen met het oog op de sociale of professionele werkaanpassing ; dat eiseres uitdrukkelijk stelde dat verweerster nooit gepoogd heeft haar ander werk te verschaffen dat strookt met de aanwijzingen op de kaart van medisch onderzoek en dat verweerster nooit vooraf de mogelijkheden voor ander werk onderzocht heeft ; dat het bestreden arrest vaststelt dat eiseres, volgens de kaart van medisch onderzoek van 3 april 1987 geschikt verklaard werd voor de betrekking van verpleegster voor een duur van 6 maanden aan 50 pct. met verbod lasten te heffen en gebukt te werken, dat eiseres, volgens de kaart van medisch onderzoek van 4 december 1987 geschikt geacht werd voor de betrekking van diensthoofd § 3 te Tremelo maar zij "moet tewerkgesteld worden in een half-time functie en mag geen lasten heffen" ; dat het onderzoek van 4 december 1987 gebeurde naar aanleiding van het verstrijken van de termijn van 6 maanden waarin eiseres, na haar herval op 12 december 1986 na het arbeidsongeval en met akkoord van de verzekering, tijdelijk deeltijds werd tewerkgesteld ; dat de arbeidsgeneesheer het na die periode aangewezen achtte dat de maatregelen voorgesteld in de kaart van medisch onderzoek van

3 april 1987 voorgoed dienden in aanmerking genomen dit maal voor de overeengekomen functie ; dat de overeengekomen functie een voltijdse tewerkstelling als diensthoofd-verpleegkundige betreft ; dat de noodwendigheid voor het diensthoofd om full-time aanwezig te zijn en het feit dat hefwerk inherent is aan deze functie niet ernstig betwist wordt, dat de voltijdse aanwezigheid en het hefwerk, door de arbeidsgeneesheer voor eiseres voorgoed afgewezen werden en dat verweerster zich in deze omstandigheden op overmacht kon beroepen ; dat het bestreden arrest, op grond van deze vaststellingen niet wettelijk kon beslissen dat er bijgevolg niet kan worden gesteld dat verweerster de inspanningsverbintenissen zoals omschreven in artikel 146 ter, §§ 3 en 4 van het A.R.A.B. niet zou hebben nageleefd ; dat verweerster immers volgens die vaststellingen niet gepoogd heeft om eiseres zo vlug mogelijk aan een ander werk te zetten dat strookt met de aanwijzingen van de arbeidsgeneesheer op de kaart van medisch onderzoek van 4 december 1987 (schending van artikel 146ter, § 3 A.R.A.B., 20.1° en 2° wet 3 juli 1978) ; dat noch verweerster, noch de arbeidsgeneesheer, noch eiseres of de door haar gekozen personeelsafgevaardigden volgens die vaststellingen voor het ontslag van 11 december 1987 de mogelijkheden voor ander werk of de maatregelen met het oog op de sociale of professionele wederaanpassing van eiseres onderzocht hebben (schending van artikel 146ter, § 4 A.R.A.B., 20.1° en 2°, wet 3 juli 1978) ; dat

het bestreden arrest niet wettelijk kon beslissen dat verweester zich in deze omstandigheden op 11 december 1987 op overmacht kon beroepen (schending van artikel 26, eerste lid, 31, § 1 en 32.5°, van de wet 3 juli 1978, 1147 en 1148, van het Burgerlijk Wetboek) ;

derde onderdeel, *krachtens artikel 146ter, § 3 van het A.R.A.B. tracht de werkgever elke werknemer op wiens kaart van medisch onderzoek aanbevelingen in die zin zijn aangetekend zo vlug mogelijk aan een ander werk te zetten dat strookt met de aanwijzingen van de arbeidsgeneesheer en krachtens artikel 146ter, § 4 van het A.R.A.B. onderzoeken indien nodig de werkgever, de arbeidsgeneesheer, de werknemer en door deze laatste gekozen personeelsafgevaardigden samen vooraf de mogelijkheden voor ander werk en de maatregelen met het oog op de sociale of professionele werkaanpassing ; dat eiseres uitdrukkelijk stelde dat verweester nooit gepoogd heeft haar ander werk te verschaffen dat strookt met de aanwijzingen op de kaart van medisch onderzoek en dat verweester nooit vooraf de mogelijkheden voor ander werk onderzocht heeft ; dat het bestreden arrest vaststelt dat eiseres, volgens de kaart van medisch onderzoek van 3 april 1987 geschikt verklaard werd voor de betrekking van verpleegster voor een duur van 6 maanden aan 50 pct. met verbod lasten te heffen en gebukt te werken, dat eiseres, volgens de kaart van medisch onderzoek van 4 december 1987 geschikt geacht werd voor de betrekking van diensthoofd §*

3 te Tremelo maar zij "moet tewerkgesteld worden in een half-
time functie en mag geen lasten heffen" ; dat het onderzoek van
4 december 1987 gebeurde naar aanleiding van het verstrijken
van de termijn van 6 maanden waarin eiseres, na haar herval op
12 december 1986 na het arbeidsongeval en met akkoord van de
verzekering, tijdelijk deeltijds werd tewerkgesteld ; dat de
arbeidsgeneesheer het na die periode aangewezen achtte dat de
maatregelen voorgesteld in de kaart van medisch onderzoek van
3 april 1987 voorgoed dienden in aanmerking genomen dit maal
voor de overeengekomen functie ; dat het bestreden arrest, op
grond van die vaststellingen niet wettelijk kon beslissen dat
verweerster de inspanningsverbintenissen, zoals omschreven in
artikel 146ter, §§ 3 en 4 van het A.R.A.B. heeft nageleefd
louter omdat de overeengekomen arbeid bestond uit een voltijdse
tewerkstelling als diensthoofd-verpleegkundige, omdat de nood-
wendigheid voor het diensthoofd om fulltime aanwezig te zijn
en om hefwerk te verrichten niet ernstig betwist wordt en omdat
de voltijdse aanwezigheid en het hefwerk door de arbeidsge-
neesheer voor eiseres voorgoed afgewezen werden ; dat immers
het feit dat eiseres volgens de arbeidsgeneesheer definitief
ongeschikt is om de overeengekomen arbeid te hervatten, verwe-
erster niet vrijstelt van haar verplichting om eiseres zo vlug
mogelijk aan een ander werk te zetten dat wel strookt met de
aanwijzingen van de arbeidsgeneesheer en verweerster evenmin
vrijstelt van de verplichting om samen met de arbeidsge-

neesheer, eiseres of de door haar gekozen personeelsafgevaardigden de mogelijkheden voor ander werk of de maatregelen met het oog op de sociale of professionele wederaanpassing van eiseres te onderzoeken (schending van artikel 146ter, §§ 3 en 4 A.R.A.B., 20.1° en 2°, van de wet 3 juli 1978) ; dat het bestreden arrest niet wettelijk kon beslissen dat verweerster zich in deze omstandigheden op 11 december 1987 op overmacht kon beroepen (schending van artikel 26, eerste lid, 31, § 1 en 32.5°, van de wet 3 juli 1978, 1147 en 1148, van het Burgerlijk Wetboek) ;

vierde onderdeel, krachtens artikel 146bis, § 2 van het A.R.A.B. moet de arbeidsgeneesheer de aangewezen aanvullende onderzoeken verrichten alvorens de verandering van of verwijdering uit het werk van een werknemer voor te stellen, moet de arbeidsgeneesheer navraag doen naar de sociale toestand van de werknemer en ter plaatse onderzoeken welke maatregelen en veranderingswerken het mogelijk zouden maken de werknemer, ondanks zijn eventuele onvolwaardigheden, zijn werk te laten behouden, en moet de arbeidsgeneesheer de werkgever en de werknemer mededelen welke maatregelen moeten genomen worden om zo vlug mogelijk de overdreven risico's en eisen die hij heeft vastgesteld te verhelpen ; dat eiseres uitdrukkelijk stelde dat de arbeidsgeneesheer geen aanvullende onderzoeken verricht heeft ; dat het bestreden arrest vaststelt dat eiseres, volgens de kaart van medisch onderzoek van 3 april 1987 ge-

schikt verklaard werd voor de betrekking van verpleegster voor een duur van 6 maanden aan 50 pct. met verbod lasten te heffen en gebukt te werken, dat eiseres, volgens de kaart van medisch onderzoek van 4 december 1987 geschikt geacht werd voor de betrekking van diensthoofd § 3 te Tremelo maar zij "moet tewerkgesteld worden in een halftime functie en mag geen lasten heffen" ; dat het onderzoek van 4 december 1987 gebeurde naar aanleiding van het verstrijken van de termijn van 6 maanden waarin eiseres, na haar herval op 12 december 1986 na het arbeidsongeval en met akkoord van de verzekering, tijdelijk deeltijds werd tewerkgesteld ; dat de arbeidsgeneesheer het na die periode aangewezen achtte dat de maatregelen voorgesteld in de kaart van medisch onderzoek van 3 april 1987 voorgoed dienden in aanmerking genomen dit maal voor de overeengekomen functie ; dat de overeengekomen functie een voltijdse tewerkstelling als diensthoofd-verpleegkundige betreft ; dat de noodwendigheid voor het diensthoofd om fulltime aanwezig te zijn en het feit dat hefwerk inherent is aan deze functie niet ernstig betwist wordt, dat de voltijdse aanwezigheid en het hefwerk, door de arbeidsgeneesheer voor eiseres voorgoed afgewezen werden en dat verweerster zich in deze omstandigheden op overmacht kon beroepen ; dat het bestreden arrest, op grond van die vaststellingen, niet wettelijk kon beslissen dat niet kan worden voorgehouden dat de inhoud van artikel 146bis, § 2 van het A.R.A.B. door de arbeidsgeneesheer niet werd

nageleefd ; dat de arbeidsgeneesheer immers volgens die vaststellingen geen aanvullende onderzoeken verricht heeft alvorens de verandering van werk voor te stellen en dat de arbeidsgeneesheer volgens die vaststellingen evenmin navraag deed naar de sociale toestand van eiseres en evenmin ter plaatse onderzocht heeft welke maatregelen en veranderingswerken het mogelijk zouden maken eiseres, ondanks haar onvolwaardigheden haar werk te laten behouden (schending van artikel 146bis, § 2 A.R.A.B., 20.1° en 2°, van de wet 3 juli 1978) ; dat het bestreden arrest op grond van die vaststellingen niet wettelijk kon beslissen dat verweerster zich in deze omstandigheden op 11 december 1987 op overmacht kon beroepen (schending van artikel 26, eerste lid, 31, § 1, en 32.5°, van de wet 3 juli 1978, 1147 en 1148, van het Burgerlijk Wetboek) :

Wat het eerste onderdeel betreft :

Overwegende dat het arrest oordeelt : "De functie van diensthoofd kan inderdaad in verschillende sectoren worden uitgeoefend. Doch de noodwendigheid voor het diensthoofd om full-time aanwezig te zijn en het feit dat hefwerk inherent is aan de functie van diensthoofd-verpleegkundige worden niet ernstig betwist. De voltijdse aanwezigheid en het hefwerk werden door de arbeidsgeneesheer voor (eiseres) voorgoed afgewezen" ;

Dat het arrest het bedoelde verweer aldus verwerpt en beantwoordt ;

Dat het onderdeel in zoverre feitelijke grondslag mist ;
Overwegende dat de overige grieven volledig zijn afgeleid uit het tevergeefs aangevoerde motiveringsgebrek ;
Dat het onderdeel in zoverre niet ontvankelijk is ;

Wat het tweede, het derde en het vierde onderdeel betreft

Overwegende dat, ingevolge artikel 32, aanhef en 5°, gelezen in verband met de artikelen 26, eerste lid, en 31, § 1, van de Arbeidsovereenkomstenwet, de arbeidsovereenkomst een einde neemt wanneer de onmogelijkheid van de werknemer om "zijn werk" te verrichten ten gevolge van ziekte of ongeval definitief is ; dat onder "zijn werk" moet worden verstaan de in de overeenkomst bedongen taak, essentieel element van de overeenkomst, met inbegrip van de overeengekomen arbeidstijd ;

Overwegende dat de artikelen 146bis, § 2, en 146ter, §§ 3 en 4, van het Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming aan de werkgever en de arbeidsgeneesheer verplichtingen opleggen met het oog op de tewerkstelling van de werknemer, die blijvend arbeidsongeschikt wordt verklaard met betrekking tot de overeengekomen arbeid, in een andere aangepaste functie en met het oog op diens sociale en professionele wederaanpassing ;

Dat de werkgever ingevolge deze bepalingen ertoe verplicht is de werknemer indien mogelijk een nieuwe arbeidsovereenkomst met een aangepast werk aan te bieden tegen eventuele

andere loonvoorwaarden, waarop de werknemer kan ingaan ; dat die overeenkomst van de oorspronkelijke arbeidsovereenkomst onderscheiden is ;

Dat deze verplichtingen niet beletten vast te stellen dat er overmacht is ingevolge de blijvende arbeidsongeschiktheid om de bedongen arbeid uit te voeren ;

Overwegende dat de onderdelen, die ervan uitgaan dat de vaststelling van overmacht wegens blijvende arbeidsongeschiktheid van de werknemer, waardoor het hem definitief onmogelijk is de bedongen arbeid verder te zetten, afhankelijk is van de naleving van de bepalingen van de artikelen 146bis en 146ter van het Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming, falen naar recht ;

OM DIE REDENEN,

Verwerpt de voorziening ;

Veroordeelt eiseres in de kosten.

De kosten begroot op de som van vijfduizend tweehonderd zeventachtig frank jegens de eisende partij en op de som van vijfduizend frank jegens de verwerende partij.

Aldus door het Hof van Cassatie, derde kamer, te Brussel, in openbare terechtzitting van twee oktober tweeduizend uitgesproken